

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Antakaa uskonne näkyä

Vahvistakaa uskoanne päivä toisensa jälkeen tiellänne kohti iankaikkista päämääränne. Julistakaa uskoanne! Antakaa uskonne näkyä!

Rakkaat veljet ja sisaret, ilmaissimme syvimmit rakkauden ja kiitollisuuden tunteemme teitä kohtaan. Olemme kiitollisia tehtävistämme keskuudessanne.

Hiljattain eräällä lennolla lentäjämme ilmoitti, että kohtaisimme turbulenssia laskeutuessamme ja että kaikkien matkustajien täytyy kiinnittää turvavyönsä. Totta tosiaan turbulenssia tuli. Se oli todella rajua. Pari riviä taaempaan käytävän toisella puolella eräs peloissaan oleva nainen joutui pakokauhun valtaan. Jokaisen pelottavan pudotuksen ja tärähtävän töyssyn aikana hän kirkui lujaa. Hänen aviomiehensä yritti lohduttaa häntä mutta siitä ei ollut apua. Hänen hysteeriset huutonsa jatkuivat, kunnes olimme lentäneet turbulenssialueen läpi ja laskeutuneet turvallisesti. Hänen ahdistuksensa aikana tunsin sääliä häntä kohtaan. Koska usko on pelon vastalääke, toivoin mielessäni, että olisin voinut vahvistaa hänen uskoaan.

Myöhemmin kun matkustajat olivat lähdössä lentokoneesta, naisen aviomies puhui minulle. Hän sanoi: ”Olen pahoillani, että vaimoni oli niin kauhuissaan. Ainoa, millä saatoin

lohduttaa häntä, oli kertoa hänelle, että vanhin Nelson on tällä lennolla, joten hänen ei tarvitse olla huolissaan.”

En ole varma, olisiko läsnäoloni tuolla lennolla pitänyt tuoda hänelle jotain lohtua, mutta sen sanon, että yksi kuolevaisuuden tosiasioita on, että uskoamme koetellaan ja se kyseenalaistetaan. Joskus nuo koetukset tulevat silloin kun kohtaamme hengenvaarallisilta vaikuttavia tilanteita. Tämän pelästyneen naisen kohdalla rajusti tärkeä lentokone edusti yhtä niistä hetkistä, jolloin joudumme vastustusten sen kanssa, kuinka vahva on uskomme.

Kun puhumme uskosta – uskosta, joka voi siirtää vuoria – me emme puhu uskosta yleisesti vaan uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen. Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen voi vahvistua, kun opimme Hänestä ja elämme uskontomme mukaan. Herran suunnitelman mukaisesti Jeesuksen Kristuksen opin on määrää auttaa meitä vahvistamaan uskoamme. Nykyajan kielessä sana *uskonto* voi kuitenkin tarkoittaa eri asioita eri ihmisille.

Sana *uskonto* tarkoittaa kirjaimellisesti uudelleen sitomista tai liittämistä

takaisin Jumalaan.¹ Kysymys, jonka voisimme esittää itsellemme, on: Olemmeko me liitettyinä Jumalaan niin lujasti, että uskomme näkyy, vai olemmeko me todellisuudessa liitettyinä johonkin muuhun? Olen esimerkiksi maanantaiaamuisin kuulut keskusteluita ammattiurheiluun kuuluvista peleistä, jotka on pelattu edellisenä sunnuntaina. Muutamien näiden innokkaiden kannattajien kohdalla olen miettinyt, liittäkö heidän ”uskontonsa” heidät vain jonkinlaiseen pomppivaan palloon.

Voisimme kukin kysyä itseltämme, mihin uskomme kohdistuu. Kohdistuuko se johonkin joukkueeseen? Kohdistuuko se johonkin tuotemerkkiin? Kohdistuuko se johonkukaan kuuluisuuteen? Parhaimmatkin joukkueet voivat epäonnistua. Kuuluisuudet voivat vaipua unohduksiin. On vain Yksi, johon kohdistuva uskomme on aina turvassa, ja Hän on Herra Jeesus Kristus. Ja teidän täytyy antaa uskonne näkyä!

Jumala julisti *ensimmäisessä* kymmenestä käskystä: ”Sinulla ei saa olla muita jumalia.”² Hän sanoi myös: ”Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.”³ Silti kovin monet ihmiset etsivät rauhaa vain pankkitilin saldostaan tai malleja seurattaviksi vain kanssaihmisistään.

Lääkäreiden, opettajien ja poliitikkojen uskoa usein koetellaan. Kun he pyrkivät tavoitteisiinsa, näkyykö heidän uskontonsa vai onko se piilossa? Ovatko he liitettyinä Jumalaan vaiko ihmiseen?

Minulla oli sellainen koetus vuosikymmeniä sitten, kun yksi lääketieteellisen tiedekunnan kollegoistani nuhteli minua siitä, etten osannut erottaa ammatillista tietämystäni uskonnollisesta vakaumuksestani. Hän vaati minulta, että *en* yhdistäisi niitä kahta. Kuinka voisin tehdä niin? Totuus

on totuus! Se ei ole jaettavissa, eikä mitään osaa siitä voi siirtää syrjään.

Kaikki totuus on lähtöisin Jumalasta, tulipa se sitten ilmi tieteellisessä laboratoriossa tai ilmoituksen avulla. Kaikki totuus kuuluu Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin.⁴ Silti minua pyydettiin piilottamaan uskoni. Minä en noudattanut kollegani vaatimusta. Minä annoin uskoni näkyä!

Kaikissa ammatillisissa pyrkimyksissä edellytetään tiukkojen täsmällisyyden normien noudattamista. Tiedemiehet vaalivat ilmaisunvapauttaan. Mutta täyttä vapautta ei voi kokea, jos ihmisten säädökset pitävät jotakin osaa ihmisen tietämyksestä mahdottomana hyväksyä.

Hengellistä totuutta ei voi sivuuttaa – ei etenkin jumalallisia käskyjä. Jumalallisten käskyjen pitäminen tuo siunauksia, joka kerta! Jumalallisten käskyjen rikkominen saa aikaan siunausten menettämisen, joka kerta!⁵

Tässä maailmassa ongelmia on runsaasti, koska epätäydelliset ihmiset kansoittavat sen. Heidän uskonsa tai sen puute vaikuttaa voimakkaasti heidän tavoitteisiinsa ja haluihinsa. Monet asettavat muita tärkeitä asioita Jumalan edelle. Jotkut kyseenalaistavat uskonnon merkityksen nykyajan elämässä.

Aivan kuten jokaisella aikakaudella, myös nykyään on niitä, jotka pilkkaavat tai arvostelevat uskonnon vapaata harjoittamista. Jotkut jopa syyttävät uskontoa monista maailman epäkohdista. On totta, että on ollut aikoja, jolloin uskonnon nimissä on tehty julmuuksia. Mutta se, että elää Herran puhtaan uskonnon mukaan – mikä tarkoittaa sitä, että pyrkii tulemaan Jeesuksen Kristuksen todelliseksi opetuslapsiksi – on elämäntapa ja päivittäinen sitoumus, joka tuo jumalallista johdatusta. Kun harjoitatte uskontoanne, te harjoitatte uskoanne. Te annatte uskonne näkyä.

Herra tiesi, että Hänen lastensa pitäisi oppia, kuinka Hänet voi löytää. ”Sillä ahdas on se portti”, Hän sanoi, ”ja kapea se tie, joka vie korotukseen – –, ja harvat sen löytävät.”⁶

Pyhät kirjoitukset tarjoavat yhden parhaista tavoista löytää oikea suunta ja pysyä siinä. Pyhien kirjoitusten tuntemus tuo myös kallisarvoista suojaa. Esimerkiksi kautta historian sellaiset tulehdukset kuten ”lapsivuodekuume” ovat vieneet monien viattomien äitien ja vastasyntyneiden hengen. Silti Vanhassa testamentissa on oikeat periaatteet tartunnan saaneiden potilaiden käsittelyyn, ja ne on kirjoitettu yli 3 000

vuotta sitten!⁷ Monet ihmiset ovat kuolleet, koska ihmiset eivät tiedonetsinnänsään ole ottaneet varteen Herran sanaa!

Rakkaat veljeni ja sisareni, mitä meiltä jää puuttumaan elämästämme, jos me olemme ”aina alltiita uusille opetuksille mutta [emme] voi koskaan päästä selville totuudesta”⁸? Me voimme saada pyhistä kirjoituksista paljon tietoa ja hankkia innoitusta rukoilemalla uskoen.

Kun teemme niin, saamme apua tehdessämme päivittäisiä päätöksiä. Etenkin silloin kun ihmisten lakeja säädetään ja pannaan täytäntöön, Jumalan lakien täytyy olla aina mitapuumme. Kiistanalaisten aiheiden kohdalla meidän tulee ensin pyytää johdatusta Jumalalta.

Meidän tulee soveltaa ”kaikkia kirjoituksia meihin – – meille hyödyksi ja opiksi”⁹. Vaara vaanii, kun me yritämme jakaa itseämme sellaisin ilmauksin kuten ”yksityiselämäni” tai jopa ”parhain käytökseni”. Jos yrittää jakaa elämänsä sellaisiin erillisiin lokeroihin, ei koskaan kohoa henkilökohtaisen nuhteettomuutensa täyteen mittaan – ei koskaan saavuta sitä kaikkea, millainen *todella* voisi olla.

Kiusaus olla suosittu voi saada asettamaan yleisen mielipiteen Jumalan

sanan edelle. Poliittisissa kampanjoissa ja markkinointistrategioissa käytetään suunnitelmien muovaamiseen usein yleisiä mielipidekyselyjä. Noiden kyselyjen tulokset ovat valaisevia. *Mutta* niitä voi tuskin käyttää perusteena sille, että olisi oikeutettu olemaan noudattamatta Jumalan käskyjä! Sitä, mikä on väärin, ei saa oikeaksi, vaikka ”kaikki sitä tekevät”. Pahuus, erhe ja tietämättömyys eivät koskaan ole totuutta, vaikka olisivatkin suosittuja. Näin julistaa eräs pyhissä kirjoituksissa oleva varoitus: ”Voi niitä, jotka sanovat pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi! Pimeyden he kääntävät valoksi ja valon pimeydeksi.”¹⁰

Ensimmäisen maailmansodan jälkeen tuli suosituksi eräs melko uskalias laulu. Moraalittomuuden edistämässään se vannoi, ettei 50 miljoonaa ihmistä voi olla väärässä. Mutta itse asiassa 50 miljoonaa ihmistä *voi* olla väärässä – täysin väärässä. Moraalittomuus on yhä moraalittomuutta

Jumalan silmissä – Hänen, joka tulee kerran tuomitsemaan kaikki meidän tekomme ja halumme.¹¹

Verratkaa pelkoa ja uskon puutetta, jotka ovat niin vallitsevia nykyajan maailmassa, siihen uskoon ja rohkeuteen, jota oli hyvin rakkaalla tyttärelläni Emilyllä, joka elää nyt verhon toisella puolen. Kun kuolevainen elämä oli jättämässä hänen syövä runteleman ruumiinsa, hän kykeni hädin tuskin puhumaan. Mutta hymy kasvoillaan hän sanoi minulle: ”Isä, älä ole minusta huolissasi. Minä tiedän, että kaikki on kohdallani hyvin!” Emilyn usko näkyi – näkyi kirkkaasti – sinä herkkänä hetkenä, juuri silloin kun tarvitsimme sitä eniten.

Tämä kaunis nuori viiden lapsen äiti oli täynnä uskoa taivaalliseen Isäänsä, Hänen suunnitelmaansa ja oman perheensä iankaikkiseen hyvinvointiin. Emily oli lujasti liitettyä takaisin Jumalaan. Hän oli täysin uskollinen liitoille, jotka hän oli tehnyt Herran

ja aviomiehensä kanssa. Hän rakasti lapsiaan, mutta hänellä oli rauha, vaikka hän joutuisikin pian eroamaan heistä. Hänellä oli usko omaan tulevaisuuteensa ja heidän tulevaisuuteensa, koska hänellä oli usko taivaalliseen Isäämme ja Hänen Poikaansa.

Presidentti Thomas S. Monson sanoi vuonna 1986: ”Tietenkin me tunnemme pelkoa, koemme pilkkaa ja kohtaamme vastustusta. Olkoon meillä rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta. Jumalalle on otollista rohkeus eikä periksi antaminen. – – Muistakaa, että kaikilla on pelkonsa, mutta niillä, jotka kohtaavat pelkonsa [uskoen], on myös rohkeutta.”¹²

Presidentti Monsonin neuvo on ajaton! Niinpä pyydän teiltä, rakkaat veljeni ja sisareni: Vahvistakaa uskoanne päivä toisensa jälkeen tiellänne kohti iankaikkista päämääränne. Julistakaa uskoanne! Antakaa uskonne näkyä!¹³

Rukoilen, että teidät liitetään lujasti takaisin Jumalaan, että Hänen iankaikkiset totuutensa syöpyvät sydämeenne ikuisesti. Ja rukoilen, että koko elämänne ajan annatte uskonne näkyä! Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Kun lapsi syntyy, napanuora sidotaan kahteen kertaan ja katkaistaan noiden kahden sidelangan välistä. Sidelanka on side – varma side. Englannin kielen sana *religion* on peräisin latinasta. Liitteen *re* merkitys on 'jälleen' tai 'takaisin', ja todennäköisesti sanan *ligare* merkitys on 'liittää' tai 'sitoa'. Siten ymmärrämme, että uskonto "liittää uskovaiset Jumalaan".
2. 2. Moos. 20:3. Herra sanoi myös: "Kääntykää, luopukaa epäjumalistanne, hylätäkää iljetyksenne" (Hes. 14:6).
3. OL 6:36.
4. Ks. Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 391.
5. Ks. Moosia 2:41; OL 58:30–33; 82:10. Tämä periaate on totta jokaisen kohdalla, sillä "Jumala [ei] erottele ihmisiä" (Ap. t. 10:34; ks. myös Moroni 8:12).
6. OL 132:22.
7. Ks. 3. Moos. 15:13.
8. 2. Tim. 3:7.
9. 1. Nefi 19:23.
10. Jes. 5:20.
11. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan: "Tulkaa Herran, Pyhän, luokse. Muistakaa, että hänen polkunsa ovat vanhurskaat. Katso, ihmisen tie on kaita, mutta se on suorana reittinä hänen edessään, ja portin vartija on Israelin Pyhä; eikä hän käytä siihen palvelijaa; eikä ole mitään muuta tietä kuin portin kautta; sillä häntä ei voi pettää, sillä Herra Jumala on hänen nimensä." (2. Nefi 9:41.)
12. "Rohkeus kannattaa", *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 33. Eräässä toisessa tilanteessa presidentti Monson antoi tämän innoittavan kehoituksen: "Elääksemme hyvin meidän on kehitettävä kyky kohdata vaikeudet rohkeasti, pettymykset iloisesti ja voitot nöyrästi. – – Me olemme elävän Jumalan poikia ja tyttäriä – Hänen kuvakseen luotuja. – – Jos tämä on vilpiton vakaumuksemme, me pakostakin koemme syvän uuden lujouden ja voiman tunteen, lujouden elää Jumalan käskyjen mukaan, voiman vastustaa Saatanan kiusauksia." (Ks. "Keltaiset kanarialinnut, joiden siivissä on harmaata", *Konferenssiraportit 1973–1975*, s. 27.)
13. "Kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus" (Moroni 10:32). Älkää pelätkö ihmistä enemmän kuin Jumalaa (ks. OL 3:7; 59:5).

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Minä annoin teille esimerkin

Suurin maan päällä koskaan elänyt esimerkki on Vapahtajamme Jeesus Kristus. – – Hän kutsuu meitä noudattamaan täydellistä esimerkkiään.

Kun olen pohtinut velvollisuuttani kertoa evankeliumista, olen muistellut rakkaita ihmisiä, joiden lempeä vaikutus on auttanut minua löytämään jumalallisesti osoitetun tien, joka on tukenut hengellistä edistymistäni. Elämäni ratkaisevina hetkinä taivaallinen Isä on siunannut minua ihmisillä, jotka ovat välittäneet minusta riittävästi ohjatakseen osaltaan valintojani oikeaan suuntaan. He ovat noudattaneet näitä Vapahtajan sanoja: "Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minkä minä tein teille."¹

Kun olin pieni, isäni ei ollut kirkon jäsen ja äidistäni oli tullut vähemmän aktiivinen. Me asuimme Washington D.C:ssä, ja äitini vanhemmat asuivat neljäntuhannen kilometrin päässä Washingtonin osavaltiossa. Joitakin kuukausia 8-vuotispäiväni jälkeen isoäiti Whittle tuli toiselta puolen maata käymään luonamme. Isoäiti oli huolissaan siitä, ettei minua eikä isoveljeäni ollut kastettu. En tiedä, mitä hän sanoi vanhemmilleni tästä, mutta sen tiedän, että yhtenä aamuna hän vei veljeni ja minut puistoon ja kertoi meille ajatuksiaan siitä, miksi oli tärkeää saada kaste ja käydä säännöllisesti kirkon

kokouksissa. En muista tarkkaan, mitä kaikkea hän sanoi, mutta jotenkin hänen sanansa koskettivat sydäntäni, ja pian veljeni ja minut kastettiin.

Isoäiti antoi meille jatkuvasti tukeaan. Muistan, että aina kun veljeni tai minä saimme tehtävän pitää puheen kirkossa, me soitimme hänelle ja kysyimme ehdotuksia. Muutaman päivän kuluessa postissa saapui käsin kirjoitettu puhe. Jonkin ajan päästä hänen ehdotuksensa olivat enää puheen runko, mikä edellytti meiltä enemmän ponnistelua.

Isoäiti osoitti juuri sopivasti rohkeutta ja kunnioitusta auttaakseen isäämme ymmärtämään, miten tärkeää oli, että hän vei meidät autolla kirkkoon kokouksiimme. Hän auttoi meitä tuntemaan kaikin sopivin tavoin, että me tarvitsemme evankeliumia elämässämme.

Mikä tärkeintä, me tiesimme, että isoäiti rakasti meitä ja että hän rakasti evankeliumia. Hän oli erinomainen esimerkki! Kuinka kiitollinen olenkaan siitä, että hän kertoi minulle todistuksesta, kun olin aivan pieni. Hänen vaikutuksensa muutti täysin elämäni suunnan iankaikkisiksi ajoiksi.